

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wznowienie postępowania w sprawie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 20 czerwca 2013 roku **znak** (...)

z dnia 1 sierpnia 2013 roku **znak**(...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 09 sierpnia 2010 roku znak (...) w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni M. M. przyjmuje jej wynagrodzenie z uwzględnieniem uzyskanych nagród z Zakładowego Funduszu Nagród w latach 1983 – 1989,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu wysokości świadczenia,

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Legnicy) na rzecz adw. E. R. kwotę 73,80 złote (w tym 23% VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VU 1159/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na mocy decyzji z dnia 20 czerwca 2013r., znak (...) na podstawie art. 149 §3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz.U.2013.267 j. t.) w związku z art.124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.) i art. 83b ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121 j. t.) po rozpatrzeniu skargi wnioskodawczyni M. M. z dnia 29 maja 2013r. odmówił wznowienia postępowania w sprawie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż decyzją z dnia 09 sierpnia 2010 r. dokonał przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wyłączając z wynagrodzeń uzyskanych w latach 1983-1989 nagród z zakładowego funduszu nagród, które nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Od powyższej decyzji nie zostało wniesione odwołanie do sądu. Skarga o wznowienie postępowania w ww. sprawie została

wniesiona po terminie określonym w art. 145 a § 2 k.p.a. tj. po terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. czyli po 10 kwietnia 2012 r.. Ponadto wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni wniosła o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury przyznanej na podstawie decyzji z dnia 09 sierpnia 2010r..W uzasadnieniu skarżąca podała, iż niedotrzymanie terminu spowodowane było brakiem informacji w ZUS Oddział w L.. Informacje o możliwości złożenia wniosku, skarżąca otrzymała podczas przypadkowej rozmowy z pracownikiem, pod koniec kwietnia 2013r..Pracownik nie poinformował jej o dacie złożenia takiego wniosku, ani o obowiązku złożenia wniosku o przywrócenie terminu. W związku z tym ubezpieczona wniosła o zmianę wysokości emerytury do wysokości przyznanej przed rokiem 2010 oraz o wypłatę, poczynawszy od 01 września 2010r. i wyrównanie wysokości emerytury od jej zmiany do dnia wypłaty.

Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie zgłoszony w powyższym odwołaniu, został rozpatrzony decyzją z dnia 01 sierpnia 2013r., znak (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie przepisów art. 59 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - po rozpatrzeniu skargi z dnia 29 maja 2013r. odmówił skarżącej przywrócenia terminu na wniesienie skargi w sprawie wznowienia postępowania dotyczącego ustalenia wysokości emerytury na podstawie decyzji z dnia 09 sierpnia 2010r..W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż termin w sprawie wniesienia skargi o wznowienie postępowania podlega przywróceniu na prośbę osoby zainteresowanej, jeżeli uprawdopodobni ona, że uchybienie nastąpiło bez jej winy. Brak winy w uchybieniu przez stronę terminu jest podstawową przesłanką do jego przywrócenia. Warunkiem uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania określonej czynności procesowej jest wykazanie przez stronę, że wskutek przyczyn od niej niezależnych, pomimo całej swej staranności nie mogła dokonać tej czynności w terminie. Przeszkoda taka zachodzi wtedy, gdy dokonanie czynności w ogóle było wykluczone, jak również wtedy, gdy w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy.

Z akt sprawy wnioskodawczyni nie wynika, aby zachodziły szczególne okoliczności uniemożliwiające złożenie wniosku w sprawie przywrócenia terminu. Na podstawie oświadczenia skarżącej organ rentowy nie może jednoznacznie wykluczyć braku winy w dołożeniu wszelkich starań mających na celu dokonanie powyższych czynności w terminie.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. M. ponownie wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, zakończonego decyzją z dnia 09 sierpnia 2010r., uzasadniając swoje stanowisko tym, iż nie ponosi żadnej winy w uchybieniu terminu do złożenia skargi.

Zarządzeniem z dnia 11 września 2013r. sprawy z obu odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pod sygn. akt VU 1159/13.

W odpowiedzi organu rentowego na powyższe odwołania wniósł on o ich oddalenie, podtrzymując w całości argumentację przedstawioną w zaskarżonych decyzjach.

Sąd ustalił:

Wnioskodawczyni M. M. urodziła się w dniu (...)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 września 1996r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 sierpnia 1996r. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od 09 października 1996r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego.

Wysokość podstawy wymiaru organ rentowy ustalił przyjmując dochód stanowiący podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych tj. 1983-1989, przy czym wliczył do podstawy kwoty nagród z zakładowego funduszu nagród za lata 1983-1989. Wwpw wyniósł wówczas 88,59%.

Decyzją z dnia 12 lutego 2004r. przeliczono podstawę wymiaru emerytury wnioskodawczynie przyjmując do podstawy wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych z okresu tj. 1966-1995. Wwppw wyniósł wówczas 88, 63 %.

W dniu 09 sierpnia 2010r. organ rentowy z urzędu wobec ujawnienia nowych okoliczności mających wpływ na wysokość świadczenia dokonał ponownego przeliczenia wysokości emerytury wnioskodawczynie od 1 września 2010r., przyjmując do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenie z 20 lat z okresu 1965-1995r. Wwppw wyniósł 84, 46 %. W uzasadnieniu do tej decyzji wskazano, iż przeliczono świadczenie wyłączając z podstawy wymiaru wynagrodzenie uzyskane w latach 1983-1989 z tytułu nagród z Zakładowego Funduszu Nagród, ponieważ w tych okresach nie stanowiły one podstawy składek na ubezpieczenie społeczne. W odpowiedzi na powyższą decyzję wnioskodawczynie w dniu 22 września 2010r. zwróciła się do organu rentowego „z prośbą o rozważenie możliwości utrzymania jej emerytury w dotychczasowej wysokości tj. jak w decyzji z 12 lutego 2004r., z uwzględnieniem późniejszych waloryzacji.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku M. M., organ rentowy decyzją z dnia 12 października 2010r. na podstawie art. 114 ust. 1 i 1a ustawy emerytalnej odmówił wnioskodawczynie prawa do ustalenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w latach 1983-1989 z tytułu nagród z Zakładowego Funduszu Nagród.

Dowód: w aktach ubezpieczeniowych, t.I - decyzja ZUS z dnia 27 września 1996r.,k. 16; decyzja ZUS z dnia 12 lutego 2004r.,k. 40; decyzja ZUS z dnia 09 sierpnia 2010r.,k. 85-87; pismo z dnia 22 września 2010r., k. 89; decyzja ZUS z dnia 12 października 2010r., k. 90.

W dniu 28 maja 2010r. M. M. złożyła wniosek o emeryturę. Rozpoznając ten wniosek organ rentowy wydał decyzję z dnia 12 sierpnia 2010r., na mocy której przyznał wnioskodawczynie emeryturę od dnia 01 maja 2010r.. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, gdzie wwppw wynosił 84, 46 %.

W dniu 29 maja 2013r. M. M. złożyła wniosek o ponowne przeanalizowanie jej sprawy w zakresie przeliczenia emerytury i zmianę jej wysokości do wysokości przyznanej przed 2010r. oraz jej wypłatę począwszy od 1 września 2010r. oraz o wyrównanie emerytury od jej zmiany do dnia wypłaty. Podstawą wniosku była utrata z dniem 08 marca 2012r. mocy przepisu art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej.

Rozpoznając ten wniosek, decyzją z dnia 20 czerwca 2013r., organ rentowy odmówił wznowienia postępowania w sprawie przeliczenia podstaw wymiaru emerytury. W uzasadnieniu wskazał, iż skarga o wznowienie postępowania w ww. sprawie została wniesiona po terminie określonym w art. 145 a § 2 k.p.a. tj. po terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. czyli po 10 kwietnia 2012 r.. Ponadto wnioskodawczynie nie złożyła wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi.

W dniu 19 lipca 2013r. wnioskodawczynie odwołując się od decyzji z dnia 20 czerwca 2013r. wniosła jednocześnie o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury przyznanej na podstawie decyzji z dnia 09 sierpnia 2010r..W uzasadnieniu skarżąca podała, iż niedotrzymanie terminu spowodowane było brakiem informacji w ZUS Oddział w L.. Informacje o możliwości złożenia wniosku, skarżąca otrzymała podczas przypadkowej rozmowy z pracownikiem, pod koniec kwietnia 2013r..Pracownik nie poinformował jej o dacie złożenia takiego wniosku, ani o obowiązku złożenia wniosku o przywrócenie terminu.

W odpowiedzi na powyższe organ rentowy decyzją z dnia 01 sierpnia 2013r. odmówił skarżącej przywrócenia terminu na wniesienie skargi w sprawie wznowienia postępowania dotyczącego ustalenia wysokości emerytury na podstawie decyzji z dnia 09 sierpnia 2010r.. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż z akt sprawy wnioskodawczynie nie wynika, aby zachodziły szczególne okoliczności uniemożliwiające złożenie wniosku w sprawie przywrócenia terminu. Na podstawie oświadczenia skarżącej organ rentowy nie może jednoznacznie wykluczyć braku winy w dołożeniu wszelkich starań mających na celu dokonanie powyższych czynności w terminie.

Dowód: w aktach ubezpieczeniowych, t. II- wniosek o emeryturę, k. 1-6; decyzja ZUS z dnia 12 sierpnia 2010r., k. 17; t. I akt ubezpieczeniowych- wniosek z dnia 29 maja 2013r., k. 100; decyzja z dnia 20 czerwca 2013r., k. 101; wniosek o przywrócenie terminu, k. 3 akt sądowych; t. I akt ubezpieczeniowych-decyzja ZUS z dnia 01 sierpnia 2013r., k. 104;

Wnioskodawczyni dowiedziała się o orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego pod koniec maja 2013r., podczas wizyty w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w L.. Po tym fakcie niezwłocznie złożyła w organie rentowym wniosek o wznowienie postępowania. Wnioskodawczyni w 2001r. przeszła udar mózgu i od tego czasu jest przewlekle leczona, wymaga stałego przyjmowania leków oraz okresowych konsultacji specjalistycznych. Od dnia 31 sierpnia 2004r. skarżąca leczy się w Poradni Zdrowia Psychicznego w L.. M. M. orzeczeniem z dnia 02 listopada 2009r. Powiatowego Zespołu d.s. Orzekania o Niepełnosprawności w L. została zaliczona na stałe do znacznego stopnia niepełnosprawności. Niepełnosprawność istnieje od 12 października 2001r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 23 września 2008r..

Dowód: zeznania wnioskodawczyni- nagranie audio-video-00:11:43-00:18:21; zaświadczenie lekarskie z dnia 16 i 18 lipca 2013r., k. 74,75; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 76.

W dniu 28 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt K 5/11 zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego, którym Trybunał orzekł, iż art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2012/2/16, Dz.U.2012/251). Utrata mocy obowiązującej art.114 ust. 1a nastąpiła z dniem 08 marca 2012r..Trybunał podniósł, iż

przyjęcie, iż art. 114 ust. 1a ustawy FUS - nawet po upływie wielu lat - przyznaje organowi rentowemu kompetencję do wszczęcia postępowania z urzędu wyłącznie na podstawie odmiennej oceny wcześniej przedłożonych dowodów narusza zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji, podważając tym samym bezpieczeństwo prawne jednostki. Powyższy artykuł pozwalał organom rentowym w nieograniczonym zakresie weryfikować prawomocne decyzje rentowe, także te, które zostały wydane wskutek błędu organów rentowych, a konsekwencje takiego stanu rzeczy ponosili wyłącznie świadczeniobiorcy, którzy opierając się na dokonanej przez organ władzy publicznej ocenie przesłanek nabycia prawa i działając w zaufaniu do dokonanej oceny, podejmują istotne decyzje życiowe (np. rezygnacja z zatrudnienia), a następnie - gdy okaże się, że decyzje organu były błędne - ponoszą wszelkie konsekwencje tych błędów.

Dowód: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r., sygn. akt K 5/11, Dz.U.2012/251.

Sąd zważył:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 124 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t) w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Bezspornym jest, iż regulacje zawarte w przepisach postępowania administracyjnego mają charakter przepisów ogólnych w stosunku do szczególnych regulacji zawartych w przepisach ubezpieczeniowych. Nie stoi to na przeszkodzie, aby w sprawie zakończonej ostateczną decyzją organu rentowego wznowić postępowanie na podstawie art. 145a k.p.a. tym bardziej, iż przepisy ustawy ubezpieczeniowej jakkolwiek regulują w szczególności sposób instytucję wznowienia postępowania w art. 114 ust.1, jednakże przepis powyższy nie reguluje przesłanek wznowienia postępowania w przypadku stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją. Na mocy art. 145a k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego - § 1 i 2.

Bezspornym jest, iż w wyniku wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. (K 5/11) art. 114 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie którego została wydana decyzja z dnia 09 sierpnia 2010r. utracił z dniem 08 marca 2012r. moc obowiązującą jako niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zatem miesięczny termin dla strony na złożenie skargi o wznowienie postępowania upływał w dniu 10 kwietnia 2012r..Strona złożyła skargę o wznowienie w dniu 29 maja 2013r., a więc po upływie roku od upływu ustawowego terminu. Jednocześnie w odwołaniu z dnia 19 lipca 2013r. skarżąca wniosła o przywrócenie terminu do złożenia skargi, argumentując uchybienie terminu faktem, iż dopiero pod koniec miesiąca kwietnia 2013r., podczas przypadkowej rozmowy z pracownikiem ZUS dowiedziała się o prawnej możliwości wzruszenia prawomocnej decyzji organu rentowego, jednak pracownik nie poinformował ją o trybie i terminach w jakich powinna tej czynności dokonać.

Jakkolwiek Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jest sądem merytorycznym, jednakże w tym przypadku jest zobowiązany rozważyć pewne kwestie formalne, a mianowicie zasadność złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Przepisy k.p.a w art. 58§1 i 2 przewidują możliwość przywrócenia terminu na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin. Organ rentowy odmówił stronie przywrócenia terminu uzasadniając to faktem, iż strona nie uprawdopodobniła, iż zaszyły po jej stronie szczególne okoliczności, nie do przewyżczenia, uniemożliwiające złożenie przez nią wniosku o przywrócenie terminu.

Sąd, po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznał zasadność przywróceniu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania i uznał skargę za uzasadnioną. Faktem jest, iż o braku winy strony w uchybieniu terminu decydują nadzwyczajne, niezależne od skarżącej okoliczności. Jednakże istota przywrócenia terminu nakazuje każdy przypadek rozpatrywać indywidualnie, nie generalizuje przypadków braku winy w uchybieniu terminu, wskazując w orzecznictwie i doktrynie tylko przykładowe sytuacje, uzasadniające brak winy w uchybieniu terminu. Powyższe oznacza niejako dyskrejonalną władzę sędziego do decydowania w każdym, konkretnym przypadku czy uchybienie terminu nastąpiło bez winy strony.

Termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania, przewidziany w przepisach k.p.a. jest bardzo krótki i wynosi miesiąc od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Trudno oczekiwać od starszej osoby, która od 2001r. ma problemy zdrowotne, także natury psychicznej, aby śledziła wszystkie orzeczenia trybunału. Sąd dał wiarę wnioskodawczyni, iż o tym, że przepis na mocy którego uzyskała niekorzystną dla siebie decyzję, stracił moc obowiązującą dowiedziała się pod koniec kwietnia- maja 2013 r. i niezwłocznie w dniu 29 maja 2013r. złożyła pismo, w którym wnosiła, iż aby w oparciu o te orzeczenie trybunału przywrócić jej świadczenie w wysokości, gdzie było uwzględnione w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzenie z uwzględnieniem nagród uzyskanych z Zakładowego Funduszu Nagród w latach 1983-1989.

Faktem jest, iż wnioskodawczyni prośbę o przywrócenie terminu wniosła dopiero w odwołaniu z dnia 19 lipca 2013r., jednakże na gruncie postępowania administracyjnego podkreśla się, wyrażoną w art. 9 k.p.a., szeroko rozumianą zasadę informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

Oznacza to, że organ ma obowiązek udzielania informacji zarówno o przepisach prawa materialnego, jak i procesowego, których realizacja będzie miała wpływ na wynik sprawy. Organ nie może więc ograniczyć się tylko do udzielenia informacji prawnej, lecz musi podać również niezbędne wyjaśnienia co do treści przepisów oraz udzielać wskazówek, jak należy postąpić w danej sytuacji, aby uniknąć szkody" (wyrok NSA w Warszawie z dnia 11 lipca 2001 r., I SA 2447/00, LEX nr 54741). W orzecznictwie podkreśla się, iż w ogólnym postępowaniu administracyjnym nie

obowiązuje zasada ignorantia iuris nocet i w razie zaniechania przez organ obowiązkowi, wynikającemu z art. 9 k.p.a, strona nie ponosi negatywnych tego konsekwencji (por. także decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu z dnia 18 października 2007 r., SKO 4316/62/07, LEX nr 337485).

Strona dowiadując się od pracownika ZUS o możliwości wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego po koniec kwietnia-maja 2013r., nie uzyskała żadnych wskazówek co do dalszego trybu postępowania, aby uniknąć szkody. Sąd uznał zatem, iż wnioskodawczyni nie może ponosić z tego powodu negatywnych konsekwencji i dochowała terminu na wniesienie prośby o przywrócenie terminu, spełniając tym samym przesłanki do przywrócenia terminu i wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145a k.p.a..Strona nie może być poszkodowana wydaniem decyzji, opartej na przepisie, który został uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niekonstytucyjny.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477 ^{((14))} § 2 Kodeksu postępowania cywilnego w pkt. I wyroku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 09 sierpnia 2010 r., znak (...) w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni M. M. przyjął jej wynagrodzenie z uwzględnieniem uzyskanych nagród z Zakładowego Funduszu Nagród w latach 1983 – 1989;

W punkcie II wyroku, Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia. Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi , że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie z art.118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego – art.118 ust.1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawczyni prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem w toku postępowania sądowego, w oparciu o przedstawione przez skarżącą zaświadczenia o stanie jej zdrowia, udało się uprawdopodobnić spełnienie przez stronę przesłanek do przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Reasumując, Sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 09 sierpnia 2010 r. - organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W tym stanie rzeczy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku;

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Legnicy) na rzecz adwokata E. R. kwotę 73,80 złote (w tym 23% VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na podstawie art.98 § 3 k.p.c. w zw. § 19, § 12 ust. 2 i § 2 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2013.461 j.t.).